

jälle olid naad wapraste weriste peadega tagasi löödud. Nüüd oli korraga kõik waikne. Neid nähti nagu nõu pidawad. Sest tuli Julguril kartus, et naad aga ehk karjalaudad püüawad põlema pista. „Siis on ots käes!“ lisas ta.

Peagi nähti kaa ühe rööwli lauda juure minewad. Julgur tõstis püstoli, sihtis, lasi — kelin oli surunud omas weres maas. Wiha pärast tormas terve rööwli falk ühe hoobiga maja peale ja hakkasid uksti murdma. Nüüd oli asi kõige kardetawam. Julgur nägi juba ehmatusega ette ära, kuidas rööwliid saaks mässama ja möllama, kui naad kord sisse olid tungind — seal korraga nägid majalised, kuidas kelmid kuulatama jäid, siis üle pea kaela hobuse selga kargasid ja tuhat nelja kuni wiimane mees minema panid, mitu surnut platsile jättes. Warsti kuuldi kaa hooste kappjade kabinad ja üks hulk shandarmid nähti muist hoowi, muist rööwlide järäle tõttawad. Julgur ei uskunud aga shandarmid enne, kuni need ennast täitsa kui kroonu teenrid olid tunnistanud, siis lasti need 6 meest sisse, kes olid jäetud, seda maja hoidma.

See oli wast abi õigel ajal!

Kärmas läks nüüd waatama, kuidas Eüsiiga lugu. Ta tegi ukse lahti, hüüdis tüdart nime pidi — ei wastust ühtigi! Mees pani seda asja

imeks, astus kambri ja otjis teist ja mis nägi ta seal?

Üks neist rööwlistest oli katsunud, kambri wäikese ja kitsa aknast sisse pugeda. Aga lehkas mees ei saanud kaugele sellega, ei saanud wiimaks enam ei edasi ega tagasi ja nii rippus ta nüüd, jala warwastega ühe redeli ülema pulga peal ennast toetades, kitsas aukus, nagu hiir lõksus. Ja otse tema ees seisis Eüsi, mõlemad käed rööwli käharpea paksus juuksekes kinni ning wahtis nagu peast nõder ja hirmsalt silmi põõritades enese ette. Suure jõuga wantas ta kelmi pead wastu akna lauda, nõnda et, kui Kärmas sisse astus, mehel juba hing wäljas oli lämmas-tuse pärast.

Eõna lausumatta, liikumatta seisis Eüsi seal, käed krambilt käharpeas kinni, nagu tahaks ta neid tuntud juukseid igaweste kinni pidada. Oma silmadega wahtis ta üsna lollilt ja wõeralt isa otsta, kõik tema waatamine andis tunnistust ära-rääkimatta ehmatusest ja hirmu tundmisest. Eüsihidelt ütelda — Eüsi, see kena neiu ja õnnelik pruut, oli hoopis peast nõdraks läinud. Mitte sõnakest ei kuulnud enam tema sunst, ega sõõnud ta kaa ei raaskugi enam, kuni selle päewani, mill' pulmad pidid olema. Sellisammal päewal, mis ta nii kannatamatta meelega oli ootnud,